

un altre, de perill, que és el de fer prevaldre l'estructura, el continent, sobre el contingut. Un altre cop en tenim un exemple a Barcelona, el Museu d'Art Contemporani, que en Gabriel comenta que tothom sap de quin arquitecte és, però poca gent coneix el que hi ha a dins.

Pel que fa a Olot, la inversió en l'edifici no ha estat desmesurada, no ens hem pogut permetre aquest luxe. De tota manera, no em sembla malament donar importància a l'estructura si el que hi ha a dintre funciona. En general, el que seria òptim seria tenir edificis pensats per a ser museus. Al capdavant, l'Hospici era per allotjar nens, i no estava pensat per la utilització que ara li donem.

El Museu Comarcal disposa actualment de dues sales permanents, la de l'Hospici i la del Parc Natural, la funció de les quals és la de conservació i divulgació del patrimoni. Aquesta feina, la de mantenir les peces en condicions perquè no es deteriorin, és una de les que no es veu, que no es coneix. Ens comenta que darrere l'arribada de Clarà a Olot, hi ha un any de feina. El públic que visita aquestes sales permanents no pot ser només el de casa, sinó que estan més adreçades a la gent de fora, que és la que es va renovant; són una manera d'ensenyar el patrimoni de la nostra comarca. Per a la gent d'aquí, s'organitzen altres tipus d'activitats complementàries: conferències, cursos (de ciències naturals, sobretot), recorreguts per Olot en col.laboració amb l'Arxiu... Destaca especialment les dues sales destinades a exposicions temporals, la Sala Oberta i la Sala 14.

El públic que les visita no és el mateix que a les sales permanents, aquí un 70 % és de la comarca. S'intenta buscar temes i artistes d'aquí, i tot i que el Museu va néixer vinculat a altres camps, com el fenomen volcànic, s'acaben fent moltes més exposicions d'art. Potser això és perquè és més fàcil i econòmic fer una exposició d'art que muntar vitrines, per exemple, per fer una altra mena d'exposició.

De fet, abans que s'obris el Museu Comarcal ja hi havia la Sala Oberta, i s'hi feien passar els objectes que hi havia a dalt perquè s'anessin coneixent. Ara té la funció de complementar el que hi ha a les sales permanents, en temes i en períodes -a dalt s'acaba als anys 50, i, per tant, a l'Oberta li toca el període més actual-. Pel que fa a la Sala 14, va néixer per a donar a conèixer les propostes d'arts plàstiques més agosarades i actuals. Havia d'ensenyar el que era "l'últim crit" a la Garrotxa.

De fet, els criteris són força flexibles, i és una sala oberta a tothom per fer-hi exposicions; l'únic que demanem és que sigui una cosa preparada. Però la proposta no ha acabat de quallar. Hauríem de tenir projectes apilonats esperant per exposar, i no és així. No hi ha demanda, i quan s'hi han fet coses, no hi ha passat massa gent a veure-ho. Ens hem preguntat per què ha anat així, però no tenim la resposta. Potser som nosaltres, que no hem trobat la manera de dirigir-nos a aquest grup d'artistes més joves. No deu ser perquè pensin que els direm que no, perquè crec que mai no hem rebutjat cap projecte.

De tota manera, m'agradaria dir que ara, per Festes, a la Sala Oberta presentem una col.lectiva que vol recollir una panoràmica del que es fa a Olot entre la gent més jove, i per això té el títol de Sota 30.

Hem d'acabar parlant del cas Clarà, i volem que en Gabriel hi digui la seva, perquè no se l'ha sentit gaire, tot i ser una de les persones que més directament hi estan implicades, si més no per la feina que li ha portat i li portarà.

Encara que hagi sortit tant als diaris, penso que no és tanta la polèmica. El que hi ha és un grup de pressió, molt reduït i d'una ideologia ben concreta, que s'ho ha sabut fer, amb el suport d'un diari que els ha servit de plataforma. Hauria estat interessant que se n'hagués derivat un veritable debat sobre patrimoni i descentralització, però ha acabat essent una qüestió visceral: "Se'ns volen emportar unes escultures que són nostres, i ho hem d'impedir". Tot plegat no passa d'aquí.

Ara ho tenim a Olot, però això no vol dir que nosaltres hàgim de fer el Museu Clarà que tenia Barcelona. El que volem fer és integrar les peces que han arribat dins tot l'espai del museu. Això serà quan, amb l'ampliació prevista, puguem esponjar el que ara hi ha exposat.

Tècnicament penso que el procés ha estat ben plantejat, la descentralització aplicada al Museu Nacional de Catalunya em sembla positiva. Tant de bo es fes en altres àmbits culturals. Aquest és un debat pendent.

Amb aquest debat ens quedem. Sabem que ens han quedat altres qüestions per tocar, però esperem que la conversa hagi estat el que pretenia: una reflexió entorn de la gestió dels museus, del paper que tenen en l'entorn, amb una persona que hi treballa des de fa temps, en una feina al nostre parer massa silenciosa, massa poc coneguda, i per això ens n'hem volgut fer ressò.

Jordi Rovira / Meius Ferrés

